

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci navrhovatele: **K. S.,** zastoupeného JUDr. Milanem Kohoutem, advokátem, se sídlem Břevnovská 433/12, Praha 6, proti odpůrci: **Obec Mukařov,** se sídlem Příčná 11, Mukařov, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Voseckým, advokátem, se sídlem Černokostelecká 219/41, Říčany, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy o vydání územního plánu obce Mukařov, vydaného Zastupitelstvem obce Mukařov usnesením č. 7/48 ze dne 14. 9. 2010,

takto:

I. Návrh **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Návrhem ze dne 22. 12. 2011 se navrhovatel domáhá podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s."), zrušení opatření obecné povahy, územního plánu obce Mukařov (dále jen „napadené opatření obecné povahy").

[2] Navrhovatel ke své aktivní legitimaci uvedl, že je vlastníkem pozemku p. č. 736/1 v k. ú. Mukařov u Říčan, obec Mukařov. Tento jeho pozemek byl napadeným územním plánem určen jako veřejné prostranství, avšak nebyl označen jako veřejná infrastruktura ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) bod 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Tímto postupem došlo podle navrhovatele k obejití zákona, neboť postupem odpůrce bylo navrhovateli znemožněno uplatňovat námitky podle § 52 odst. 2 stavebního zákona. Navrhovatelem uplatněná námitka pak nebyla odpůrcem akceptována a přípisem ze dne 5. 11. 2010 byla starostou odpůrce

překvalifikována jen jako připomínka. Tato připomínka pak byla vypořádána pouze tak, že ji odpůrce vzal na vědomí a nijak se k ní věcně nevyjádřil.

[3] Žalobní námitky navrhovatele tedy směřují v prvé řadě proti určení, že jeho pozemek bude veřejným prostranstvím, a v druhé řadě proti tomu, že jeho námitka, resp. připomínka nebyla nijak vypořádána v napadeném opatření obecné povahy.

[4] Navrhovatel z uvedených důvodů navrhl zrušit napadené opatření obecné povahy.

[5] Odpůrce podal k návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy vyjádření, v němž prohlásil, že při zpracování a přijímání napadeného územního plánu postupoval zcela v souladu se zákonem. Územní plán ohledně pozemku ve vlastnictví navrhovatele vychází z historického, prostorového a urbanistického uspořádání centra obce. Veřejné prostranství na pozemku navrhovatele se nachází již mnoho desítek let, a to ku prospěchu občanů obce i veřejnosti, a proto není důvodné považovat zařazení historicky vymezené lokality za projev šikany nebo porušení principu proporcionality. Zákon neukládá, že by obec byla povinna označit veřejné prostranství jako veřejnou infrastrukturu. Dotčený pozemek navrhovatele je veden v napadeném územním plánu jako ZN - přírodní nelesní porosty a jako veřejné prostranství. Pozemek navrhovatele je užíván v centru obce od sedmdesátých let minulého století jako veřejný park a veřejné prostranství.

[6] Odpůrce dále uvádí, že skutečnost, že způsob určení využití pozemku navrhovatele snižuje tržní hodnotu pozemku, neznamená omezení navrhovatelových vlastnických práv. Dále odpůrce zdůraznil potřebu územního plánování jako projev samostatné působnosti samosprávného subjektu. Odpůrce uvádí, že navrhovateli navrhl férové narovnání vzájemných vztahů tím, že poskytne navrhovateli dva plnohodnotné stavební pozemky v katastru obce přilehlé k obci Mukařov, to však navrhovatel odmítl.

[7] Závěrem pak odpůrce navrhl, aby byl návrh navrhovatele zamítnut.

[8] Navrhovatel ve své replice k vyjádření odpůrce uvedl, že odpůrce v napadeném územním plánu měl pozemek navrhovatele určit jako pozemek pro veřejně prospěšnou stavbu nebo pro veřejně prospěšné opatření nestavební povahy, nikoli jako veřejné prostranství. Pouze takovýto postup by obci stanovil mantinely, jak dále postupovat a navrhovatel by měl jasné procesní postavení. Dále navrhovatel konstatoval, že napadený územní plán potvrzuje stávající stav, kdy na jeho pozemku parkují i zastupitelé obce Mukařov.

[9] Ze spisových materiálů a z příloh podání předložených Nejvyššímu správnímu soudu vyplynuly následující skutečnosti. Navrhovatel se na odpůrce obrátil přípisem ze dne 12. 7. 2010, označeným jako Námitka k návrhu územního plánu obce Mukařov s tím, že nesouhlasí se zařazením svého pozemku do veřejné zeleně proto, že se jedná o zastavitelnou plochu, která je určena k využití jako manipulační plocha. Část pozemku navrhovatele obec Mukařov protiprávně užívá jako parkoviště. Navrhovatel dále upozornil na to, že územní plán počítá s výstavbou obytných domů na dosud zemědělské i lesní půdě, avšak jeho pozemek oproti původnímu územnímu plánu označuje jako veřejné prostranství. Veřejnou zeleň pak obec Mukařov v dané lokalitě nepotřebuje, neboť v její

blízkosti se nachází volně přístupný les a v obci jsou pouze obytné rodinné domy se zahradami. Dále se navrhovatel na odpůrce obrátil přípisem ze dne 27. 9. 2010, kterým upozorňuje na to, že odpůrce jeho námitku neprojednal při veřejném projednávání návrhu územního plánu zastupitelstvem obce dne 14. 9. 2010. Odpůrce pak navrhovateli odpověděl přípisem ze dne 5. 11. 2010, že jeho písemné sdělení z 12. 7. 2010 nelze dle stavebního zákona považovat za námitku, proto se jeho podáním zastupitelstvo nezabývalo. Navrhovatelův přípis považovalo zastupitelstvo obce Mukařov za připomínku a vzalo ji pouze na vědomí.

[10] Ze seznamu podnětů a žádostí k zadání nového územního plánu z října 2011 plyne, že navrhovatel požadoval, aby u jeho pozemku p. č. 736/1 v k. ú. Mukařov bylo dosavadní funkční využití území jako zeleň - ZN změněno v určení využití pro výstavbu multifunkčního objektu.

[11] V napadeném územním plánu je pozemek navrhovatele zařazen do pozemků označených jako ZN - přírodní nelesní porosty a veřejná prostranství.

[12] Při ústním jednání setrvali účastníci řízení na obsahu svých podání. Navrhovatel i jeho právní zástupce byli z jednání omluveni, na své účasti na jednání netrvali. Zástupce odpůrce uvedl, že návrh na zahájení řízení považuje za nedůvodný a odkázal na své písemné podání.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda jsou splněny podmínky řízení, tedy zda existuje předmět řízení (opatření obecné povahy), zda je navrhovatel aktivně legitimován a zda byl návrh formulován v souladu s podmínkami vyplývajícími z § 101a s. ř. s.

[14] Předmětem řízení je přezkum zákonnosti opatření obecné povahy, územního plánu obce Mukařov, vydaného usnesením zastupitelstva obce Mukařov č. 7/48 ze dne 14. 9. 2010. Podle § 43 odst. 4 stavebního zákona se územní plán vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Napadené usnesení zastupitelstva obce tedy představuje opatření obecné povahy přezkoumatelné Nejvyšším správním soudem.

[15] Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na právech. Rozšířený senát NSS k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120, publikovaném pod č. 1910/2009 Sb. NSS, uvedl: „*Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení.*“ (body 31 a 34 usnesení). Rozsudky a usnesení Nejvyššího správního soudu citované v tomto rozhodnutí jsou dostupné na www.nssoud.cz.

[16] Navrhovatel prokázal výpisem z katastru nemovitostí (list vlastnictví 605 pro katastrální území Mukařov u Říčan), že je vlastníkem pozemku uvedeného v bodě [2] shora. Tento pozemek je součástí území, na něž se vztahuje napadené opatření obecné povahy. Opatření obecné povahy reguluje způsob realizace práva užívat pozemky, které je jedním z vlastnických oprávnění. Navrhovatel ve svém návrhu tvrdí, že opatřením obecné povahy došlo k zásahu do vlastnického práva, znemožnění výstavby na pozemku a snížení jeho tržní hodnoty.

[17] Soud tedy dospěl k závěru, že navrhovatel splňuje podmínky aktivní žalobní legitimace dle § 101a s. ř. s., resp. nelze mít za to, že by návrh byl podán osobou zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., k jeho výkladu viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, bod 33, a rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59, publikovaný pod č. 1043/2007 Sb. NSS].

[18] Při přezkumu napadeného opatření obecné povahy Nejvyšší správní soud postupoval podle § 101a a násl. soudního řádu správního, ve znění k 31. 12. 2011 (podle bodu č. 9 čl. II zákona č. 303/2011 Sb.).

[19] Podle ustálené judikatury zdejšího soudu se v rámci soudního přezkumu zkoumá opatření obecné povahy v pěti krocích: za prvé, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat napadené opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem stanovené působnosti a nejednal *ultra vires*; za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu tohoto opatření nebo jeho části se zákonem (materiální kritérium), a za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS).

[20] Navrhovatel nezpochybnil pravomoc odpůrce. Naplnění první podmínky popsaného postupu přezkumu zákonnosti napadeného opatření obecné povahy, tedy skutečnost, že odpůrce měl k vydání napadeného opatření obecné povahy pravomoc, nebylo mezi účastníky řízení sporné. Nejvyšší správní soud tedy neměl žádné pochybnosti o tom, že napadené opatření obecné povahy bylo vydáno v rámci zákonné pravomoci odpůrce.

[21] Pro účely posouzení, zda odpůrce postupoval v mezích své působnosti, Nejvyšší správní soud za takový postup považuje, pokud správní orgán prostřednictvím opatření obecné povahy upraví okruh vztahů, ke kterým je zákonem zmocněn (v rámci nichž tedy realizuje svoji pravomoc vydávat opatření obecné povahy). O vydání napadeného územního plánu rozhodlo zastupitelstvo obce, tedy orgán věcně příslušný podle § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Místní působnost je pak určena tím, že odpůrce vydal opatření obecné povahy s takovou územní působností, která odpovídá územnímu obvodu, v němž je oprávněn vykonávat svoji pravomoc (srov. rozsudek č. j. 1 Ao 5/2010 - 169 ze dne 24. 11. 2010, publikovaný pod č. 2266/2011 Sb. NSS). Napadené opatření obecné povahy zahrnuje pouze území obce Mukařov, tudíž zastupitelstvo obce bylo i orgánem místně

příslušným pro vydání napadeného opatření obecné povahy (srov. též § 43 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož se územní plán vydává pro celé území obce).

[22] V rámci třetího kroku shora popsaného postupu Nejvyšší správní soud posuzuje, zda bylo napadené opatření obecné povahy vydáno zákonem stanoveným postupem. Právě k zákonnosti postupu odpůrce směřovala jedna ze dvou námitek navrhovatele. Navrhovatel totiž poukázal na to, že ačkoli odpůrci adresoval přípis označený jako námitka k návrhu územního plánu, tak tuto jeho námitku odpůrce neprojednal při veřejném projednávání návrhu územního plánu zastupitelstvem obce dne 14. 9. 2010, ale pouze ji zastupitelstvo jako připomínku vzalo na vědomí. Odpůrce tuto skutečnost potvrdil, avšak konstatoval, že podání navrhovatele bylo připomínkou, k níž obec může, ale nemusí přihlížet.

[23] Navrhovatel tedy namítá, že byl poškozen na svých právech tím, že byly nesprávně posouzeny jeho námitky, s nimiž bylo nakládáno pouze jako s připomínkami. Při posouzení důvodnosti této námitky Nejvyšší správní soud vycházel z ustanovení § 52 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož *„námitky proti návrhu územního plánu mohou podat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch a zástupce veřejnosti.“* Oproti tomu podle odst. 3 stejného ustanovení *„nejpozději při veřejném projednání může každý uplatnit své připomínky“*. Nejvyšší správní soud pak již ve své publikované judikatuře dospěl k závěru, *že „úprava obsažená v § 52 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), rozlišuje dva různé prostředky, kterými lze proti návrhu územního plánu brojit: námitky a připomínky. Zatímco námitky může vznést pouze taxativně vymezený subjekt … uplatnit připomínky může každý.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS).

[24] Zákonná úprava tedy rozlišuje dva různé prostředky, kterými lze proti návrhu územního plánu brojit: námitky a připomínky. Zatímco námitky může vznést pouze taxativně vymezený subjekt, který v zásadě musí být tímto návrhem dotčen, uplatnit připomínky může každý. Různé intenzitě zájmu na podání těchto dvou prostředků pak odpovídá následný rozdílný způsob vypořádání se s nimi: zatímco v případě připomínek postačuje vyhodnocení, u námitek zákon předpokládá vydání samostatného rozhodnutí o nich (podle § 53 odst. 1 stavebního zákona; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73).

[25] Při hodnocení důvodnosti navrhovatelovy námitky Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že rozhodným kritériem pro určení, zda navrhovatel podal námitku či připomínku, je posouzení, zda se jeho pozemků týká návrh veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch. Navrhovatel pak tvrdí, že s ohledem na to, že napadeným opatřením obecné povahy je jeho pozemek označen mimo jiné jako veřejné prostranství, spadá do této kategorie. S tímto závěrem však nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. V posuzovaném případě je zřejmé, že se nejedná o veřejně prospěšnou stavbu či zastavitelnou plochu, neboť plán nepočítá s tím, že by dotčený pozemek měl být zastaven. V posuzovaném případě se však nejedná ani o veřejně prospěšné opatření, neboť veřejně prospěšným opatřením je podle § 2 písm. m) stavebního zákona *„opatření nestavební povahy sloužící ke snižování ohrožení území a k rozvoji anebo k*

ochraně přírodního, kulturního a archeologického dědictví, vymezené ve vydané územně plánovací dokumentaci". Navrhovatel k věci uvedl, že jeho pozemek je veřejností využíván jako parkoviště, což však pod pojem veřejně prospěšného opatření nespadá. Odpůrce pak uvedl, že je pozemek navrhovatele užíván jako veřejný park a veřejné prostranství, což rovněž pod citovanou legální definici veřejně prospěšného opatření není podřaditelné. Z uvedeného tedy plyne, že navrhovatelovo podání ze dne 12. 7. 2010 není možno posoudit jako námitku ve smyslu § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona.

[26] Navrhovatelova žalobní námitka, že odpůrce v napadeném územním plánu měl pozemek navrhovatele určit jako pozemek pro veřejně prospěšnou stavbu nebo pro veřejně prospěšné opatření nestavební povahy, nikoli jako veřejné prostranství, neboť jen to by mu zajistilo dostatek procesních práv, neobstojí. Pokud stavební zákon počítá s možností, aby obec stanovila, že určitý pozemek bude mít režim veřejného prostranství [§ 2 odst. 1 písm. k) bod 3 a § 58 odst. 2 písm. d) stavebního zákona], pak není možno takový postup považovat za nezákonný. Účastníci sice nejsou ve svých vyjádřeních ve shodě, zda by bylo možno dosavadní způsob užívání pozemku označit jako veřejný park, avšak oba potvrzují, že je pozemek veřejností užíván. Podle § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) *„veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru"*. Z vyjádření obou účastníků řízení je pak zřejmé, že dle stávajícího stavu a způsobu užívání dotčený pozemek navrhovatele tuto definici splňuje.

[27] Odpůrce tedy neporušil zákon, pokud podání navrhovatele ze dne 12. 7. 2010 označené jako námitka k návrhu územního plánu obce Mukařov kvalifikoval jako připomínku a nevydal o ní samostatné rozhodnutí, ani se s ní výslovně nevypořádal přímo v textu odůvodnění napadeného opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že by byl vhodnější takový postup, kdy by odpůrce navrhovatelovu připomínku věcně vypořádal a nekonstatoval pouze, že ji vzal na vědomí. S ohledem na dále uvedenou věcnou argumentaci k posuzované otázce rozhodnutí odpůrce o funkčním využití území však Nejvyšší správní soud neshledal důvodu pro zrušení napadeného opatření obecné povahy pro porušení zákonnosti postupu odpůrce.

[28] Dalšími dvěma kroky shora zmíněného postupu přezkumu opatření obecné povahy Nejvyšším správním soudem je přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium) a z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace). Zásadní navrhovatelova námitka proti napadenému opatření obecné povahy spočívá v tom, že odpůrce v napadeném opatření obecné povahy stanovil funkční využití jeho pozemku jako ZN - přírodní nelesní porosty a veřejná prostranství.

[29] K rozsahu soudního přezkumu územního plánu Nejvyšší správní soud konstatuje, že *„stanovit funkční využití území ... je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití"* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, publikovaný pod č. 968/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy nemůže zasáhnout do věcného řešení funkčního využití pozemku navrhovatele, a to tím spíše, když odpůrce toto funkční využití pozemků

zásadně nezměnil. Nejvyšší správní soud si je vědom, že oproti původnímu územnímu plánu bylo zařazení pozemku navrhovatele změněno z funkčního využití zeleň - ve funkční využití přírodní nelesní porosty a veřejné prostranství. Sám navrhovatel ve svém podání uvedl, že byl jeho pozemek již před schválením napadeného územního plánu veřejností využíván. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že odpůrce stanovil funkční využití území v souladu se skutečností a nepřistoupil ke změně, kterou navrhoval navrhovatel.

[30] Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vlastník pozemků není opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, čj. 1 Ao 2/2011-17). V posuzovaném případě je zřejmé, že ani navrhovatel ani odpůrce netvrdí, že by tomu bylo jinak. Jak již bylo konstatováno v bodě [25], aktuální způsob využití dotčeného pozemku odpovídá definici veřejného prostranství. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že napadeným opatřením obecné povahy nedošlo k neproporcionálnímu zásahu do vlastnického práva navrhovatele, neboť územní plán pouze popsal realitu, tedy aktuální způsob využití pozemku navrhovatele. Skutečnost, že odpůrce napadeným opatřením obecné povahy nezměnil reálný stav užívání pozemku, ani že nezměnil účelové určení pozemku tak, aby na něm mohla proběhnout výstavba podle představ navrhovatele, nemůže být kvalifikováno jako nezákonnost, neboť to je projevem procesu územního plánování, které je výrazem práva obce na samosprávu. Nejvyšší správní soud si je vědom té skutečnosti, že podle § 101 stavebního zákona vzniká obci předkupní právo k pozemkům, které jsou v územním plánu označeny jako veřejné prostranství. Napadeným územním plánem tedy dochází k určitému omezení vlastnického práva navrhovatele, neboť odpůrci vzniká předkupní právo k jeho pozemku. Navrhovatelem požadovaná kvalifikace jeho pozemku jako pozemku pro veřejně prospěšnou stavbu by však odpůrci skýtalo ještě více práv, neboť by mu umožnila pozemek odpůrce vyvlastnit (§ 170 stavebního zákona). Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za vhodné odpůrcem naznačené řešení spočívající v tom, že odpůrce navrhovateli bude omezení v užívání jeho pozemku soukromoprávně kompenzovat (např. nabídkou výměny za stavební parcely). Nejvyšší správní soud však upozorňuje na svou konstantní judikaturu (zejména usnesení rozšířeného senátu z 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, bod VI., publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS, dostupné na www. nssoud.cz), dle níž případnou náhradu za omezení vlastnického práva podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze poskytnout v rámci procesu tvorby územního plánu či jeho změny.

[31] V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nejvyšší správní soud poukázal ve své předchozí judikatuře na to, že Nejvyšší správní soud se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS,

nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103) a ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Jak však již výše Nejvyšší správní soud zdůvodnil, k žádnému takovému závažnému porušení zákona či excesivnímu zásahu do práv navrhovatele v posuzovaném případě nedošlo.

[32] Z důvodů v tomto rozsudku uvedených Nejvyšší správní soud tedy shledal návrh na zrušení opatření obecné povahy, územního plánu obce Mukařov jako nedůvodný, a proto ho v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

[33] Podle § 101d odst. 5 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 8. února 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu